

M'esperaràs?

Carles Alberola

Introducció
Antoni Torreño

TEATRE
bromera

(Saló d'un apartament. En la paret del fons, la porta d'entrada, en la de la dreta, la porta de la cuina, i en la de l'esquerra, un passadís que condueix al bany i a l'únic dormitori de l'apartament. Les parets del saló estan folrades per una biblioteca caòtica de llibres, pel·lícules i CD. A l'esquerra, en primer terme, hi ha un escriptori replet de papers desordenats. Al costat de l'escriptori, i també en primer terme, un sofà petit. Darrere, una taula redona.

RUBÉN, vestit amb un davantal, para taula, tapet i coberts, per a un sopar. Nerviós, mira el rellotge. Apareix JAUME, des de la cuina, carregat amb uns plats rojos i un canelobre petit, tot de plàstic.)

JAUME. No trobe els ciris.

RUBÉN. No vindrà.

JAUME. Segur que en tens?

RUBÉN. Tinc un pressentiment.

JAUME. He buscat al rebost i no els trobe.

RUBÉN. Doncs un sopar romàntic sense ciris no és romàntic.

JAUME. Ximpleries. Li diré a Raquel que en compre al xino de la cantonada. *(Trau el mòbil i marca.)*

RUBÉN. Cal avortar el sopar.

JAUME. Vindrà.

RUBÉN. Tinc uns *tuppers* fantàstics, vos emporteu el *so-lomillo* caramel·litzat a la mel i em deixeu veient el canal d'història. (*Beu d'una cervesa i encén un cigarret.*)

JAUME. Rubén, vols deixar de comportar-te com un adolescent?

RUBÉN. No hauria d'haver acceptat esta cita.

JAUME. No l'has acceptada, l'has proposada. (*Apagant el mòbil.*) Una hora sense agafar el telèfon. Amb qui collons deu estar parlant?

RUBÉN. Com és?

JAUME. T'agradarà.

RUBÉN. Sílvia, no? Li diuen Sílvia.

JAUME. (*Com una lletania.*) Sílvia, farmacèutica, cinquanta anys...

RUBÉN. Cinquanta?!

JAUME. Però n'aparenta quaranta.

RUBÉN. Cinquanta!

JAUME. I si es maquilla un poc, trenta-cinc.

RUBÉN. Li heu dit que vaig ser campió interprovincial de ping-pong?

JAUME. Sí.

RUBÉN. I que vaig gravar un disc amb la coral de l'escola?

JAUME. I que estàs separat des de fa dos anys. Que en portes un amb depressió, però que ja no prens ansiolítics per a dormir.

RUBÉN. Això de la depressió podríeu haver-ho omés.

JAUME. Ella també està amb depressió.

RUBÉN. Quina sort. (*Silenci.*) Hauria d'haver-me blanquejat les dents.

JAUME. I renovat la vaixella.

RUBÉN. Em fan mal els genolls.

JAUME. Són els nervis.

RUBÉN. Estic fent fúting tres dies sense parar.

JAUME. Rubén, només és un sopar.

RUBÉN. Saps si li agrada el jazz? Anar a agafar rovellons?

Creus que hi haurà sexe la primera nit?

JAUME. No creus que vas massa de pressa?

RUBÉN. Crec que... vaig a fer-me una altra cervesa. (*Ix cap a la cuina.*)

JAUME. Quant de temps fa que no pegues un polvo?

RUBÉN. (*Des de la cuina.*) Des que vaig deixar Marta.

JAUME. Et va deixar ella.

RUBÉN. (*Des de la cuina.*) Són opinions. «Has de passar el dol, has de passar el dol!», em déieu tots. (*Tornant amb dues cerveses.*) Hòstia! Ma mare va portar dol deu anys i la meua àvia materna tota la vida. I, saps què és el pitjor de tot? Que jo he eixit a la família de ma mare.

JAUME. Millor. Si hagueres eixit a la de ton pare, ara estaries mort.

(*Silenci.*)

RUBÉN. On collons dec haver deixat els ciris? Darrerament no trobe res.

JAUME. Els ciris són una mariconada. Fes-me cas, un sopar romàntic no depén dels ciris, sinó de la quantitat de feromones que li faces segregar a primer colp d'ull.

RUBÉN. Per això són necessaris els ciris. A la penombra
sóc irresistible.

JAUME. Mariconades. (*Agafa una foto de la prestatgeria.*)

T'has fixat que l'únic que somriu en la foto és el fill
de puta de Pedro Hernández?

RUBÉN. L'havien nomenat vicedegà de la Universitat.

JAUME. La dona no reia tant.

RUBÉN. Una setmana després es van separar.

JAUME. Puto oportunista.

RUBÉN. És curiós, eixa foto ens la férem en el 2004, i de
les sis parelles, cinc ens hem separat. Què em dius?

JAUME. Que no conec cap fill de puta més lleig que este.

RUBÉN. El temps ho acaba erosionant tot.

JAUME. De què collons se'n deu riure? (*Deixa la foto
damunt l'escriptori.*) Rubén! Encara no has enviat les
còpies de la novel·la? (*Agafa les tres còpies.*) Em vas
prometre que ho faries.

RUBÉN. No hauries d'haver-li enviat una còpia al pre-
sident del jurat.

JAUME. Li ha encantat.

RUBÉN. Això és il·legal.

JAUME. L'ha definida com...

RUBÉN. No, no m'ho tornes a dir.

JAUME. Com un al·legat captivador sobre la bondat i el
sacrifici.

RUBÉN. (*Afalagat.*) Al·legat captivador!

JAUME. I m'ha dit que, des d'ara mateix, és la candidata
ferma a guanyar el premi sempre que fiques les còpies
en el sobre (*Introdueix dues còpies en el sobre.*) i les

presentes dins del termini que acaba d'ací a dos dies.

(*RUBÉN no contesta.*) Et fa por guanyar.

RUBÉN. No, no és això.

JAUME. Ets transparent.

RUBÉN. No vull guanyar un premi amanyat.

(*RUBÉN ix cap a la cuina.*)

JAUME. (*Acostant-se a la porta de la cuina amb la tercera còpia a les mans.*) Després de tants anys continues pensant que a la vida funciona la justícia divina? Et comportes com un d'eixos personatges de la teua novel·la, capaços de sacrificar la vida pels altres.

(*RUBÉN apareix assaborint el contingut d'una cullera que porta a la mà.*)

RUBÉN. No faces el que no desitges que et facen.

JAUME. Quant de mal et van fer els jesuïtes.

RUBÉN. Tasta açò. (*Oferint-li la cullera.*)

JAUME. Tot eixe romanç que cadascú rep segons fa, no és més que una gran mentida.

RUBÉN. Crec que me n'he passat amb la mel.

JAUME. (*Amb la cullera a la mà.*) Una mentida, perquè siguen els altres els qui s'emporten la *rúbia* al llit. (*Ho tasta. Queixant-se.*) Hòstia, que dolç! Sembla gelatina.

RUBÉN. És l'última vegada que li faig cas a ma mare.

(*RUBÉN torna a la cuina.*)

JAUME. A vegades has de fer alguna cosa, alguna cosa que no t'agrada, que fins i tot odies, perquè les coses passen.

RUBÉN. (*Des de la cuina.*) Saps que la meua novel·la és bona.

JAUME. Tan bona com l'anterior, que no vas aconseguir que t'editaren.

(*RUBÉN apareix amb quatre copes roges de vi, també de plàstic, que deixa a la taula.*)

RUBÉN. És més bona.

JAUME. Fa cinc anys que no publiques.

RUBÉN. Fa cinc anys que estem en crisi.

JAUME. I l'última que vas publicar, *L'alcaldessa que reia per damunt de les seues possibilitats*, no es pot dir que t'obrija moltes portes.

RUBÉN. No ho vaig fer per això.

JAUME. Vinga, Rubén, tens quaranta-cinc anys i un sou de professor universitari que et paga el lloguer, el cotxe, l'aigua, la llum i poc més. Què esperes?

RUBÉN. Esta novel·la és bona.

JAUME. Per això mateix. Només necessites una espenta, que algú et pose en la línia de foc.

RUBÉN. Per ser abatut?

JAUME. Perquè pugues caçar la presa. (*Mostrant-li l'exemplar que té a les mans.*) Presenta la novel·la, tanca els ulls i guanya els 66.000 euros. Ningú sabrà mai res i la llotja de Mestalla, les editorials i les dones se t'obriran de cames.

(Silenci. RUBÉN agafa l'exemplar de les mans de JAUME, s'acosta a l'escriptori, introdueix la còpia en el sobre i el tanca.)

RUBÉN. Jaume, a mi què em passa amb les dones?

JAUME. A tu? Res.

RUBÉN. Mai he aconseguit atraure'n cap.

JAUME. A la teua ex, sí.

RUBÉN. A ella no la vaig atraure, vam entropessar. Saps què em va dir l'endemà de casar-nos? «Crec que he comés l'equivocació més gran de la meua vida».

JAUME. Això et va dir?

RUBÉN. Enmig de l'Adriàtic.

JAUME. I a la facultat, no...?

RUBÉN. Pot haver-hi alguna cosa més atractiva que un professor de Filologia Anglesa madur i canós?

JAUME. Un de jove i sense canes.

RUBÉN. Doncs m'eviten. Només interesse als tios.

JAUME. Vols deixar de fer-te la víctima?

RUBÉN. Què va passar en el sopar sorpresa que em vau preparar per Cap d'Any?

JAUME. Que per poc t'ofegues amb el raïm.

RUBÉN. Que no va vindre.

JAUME. Que no va vindre qui?

RUBÉN. L'espeleòloga eixa que, segons vosaltres, tenia tantes ganes de conèixer-me.

JAUME. Va tindre un còlic nefrític.

RUBÉN. Així? De sobte?

JAUME. Els còlics no avisen.

RUBÉN. Jo he tingut tres còlics i els tres els he vist vindre.
(*Pausa.*) He d'emetre les meues inseguretats en una freqüència curta, fàcil de detectar. A vegades pense que el problema de tot és haver sigut setmesó. Per què tanta pressa de nàixer? Quin medicament se suposava que anava a descobrir? Vaig nàixer a Massanassa. Coneixes algú famós de Massanassa? (*Pausa.*) És com si el meu ADN no s'haguera completat.

JAUME. El teu ADN no ho sé, però el teu cervell...

RUBÉN. No hauria de parlar amb tu.

JAUME. El que no hauries d'haver fet és deixar els ansiolòtics. (*Consultant el rellotge.*) On collons es deuen haver clavats? (*Sona el timbre de la porta.*) Per fi. (*Anant cap a la porta.*)

RUBÉN. Espera, espera... (*Es lleva el davantal i connecta el CD. Sona un tema de jazz.*) Ara.

(*JAUME obri la porta i veiem RAQUEL carregada amb una safata d'entrants, un pastís casolà i una botella de cava.*)

JAUME. (*A RAQUEL.*) I Sílvia?

RAQUEL. No ve.

RUBÉN. Que no ve?! Com que no ve?!

RAQUEL. Té migranya.

RUBÉN. I jo mig quilo de *solomillo* al forn!

RAQUEL. Rubén, tranquil·litza't!

RUBÉN. Però, qui s'ha cregut que és? Dis-li que no vingal!

JAUME. Però si no ve!

RUBÉN. Que no vinga! A mi no m'agradava tampoc.

(A RAQUEL.) Una farmacèutica depressiva, i d'edat indefinida... Qui podria fiar-se'n? (Apaga el CD.)

RAQUEL. (A JAUME.) De què parla? (JAUME arronsa els muscles.)

RUBÉN. (Per a ell mateix.) No passa res, no passa res! Encaixàrem que a Calatrava li pagaren una milionada per omplir el riu d'enderrocs blancs, no encaixarem açò? Ara ens posarem de *solomillo* fins a les celles i després a corregir exàmens i carregar-me'n uns quants. Que malament que escriuen els universitaris, Raquel! Que malament que escriuen!

RAQUEL. He aconseguit que vinga Helena.

RUBÉN. No, no vull ser una moto de segona mà!

JAUME. La del gimnàs?

RAQUEL. Sí.

RUBÉN. (Interessat.) Qui és Helena?

JAUME. És entrenadora d'halterofília.

RUBÉN. (Negatiu.) Solen tindre pinta d'home.

RAQUEL. D'atletisme, entrenadora d'atletisme.

RUBÉN. (Positiu.) Necessite una atleta! Una plusmarquista dels tres mil obstacles!

JAUME. (A RAQUEL.) I, per què no has vingut amb ella?

RAQUEL. Necessitava arreglar-se.

RUBÉN. Arreglar-se? No deu ser un espantall?

JAUME. És una gasela.

RUBÉN. M'encanta National Geographic.

RAQUEL. A més, volia assegurar-me que el sopar estiguera a punt. Com va el *solomillo*?

JAUME. Amb el punt de greix ideal per a una atleta.

RUBÉN. Zero!

RAQUEL. (*A RUBÉN.*) Guarda els entrants i el pastís a la cuina i posa a refrescar el cava. Ara torne. (*Va cap a la porta d'entrada.*)

JAUME. Tè'n vas?

RAQUEL. He quedat amb ella baix.

RUBÉN. I a més a més, tímida! (*Besa RAQUEL.*) Raquel, ets el meu àngel de la guarda!

(*RAQUEL se'n va.*)

RUBÉN. (*Abraçant JAUME, feliç.*) Una atleta! Estava segur que esta nit havia de passar alguna cosa especial.

JAUME. Fa un minut anaves a corregir exàmens.

RUBÉN. Quan taste el *solomillo*, em suplicarà sexe.

JAUME. Això si la mel li permet desenganxar els llavis.

RUBÉN. I quan arribem als meus mojitos afrodisíacs, clamarà una família nombrosa.

JAUME. Afrodisíacs?

RUBÉN. L'última vegada que els vaig fer acabàrem penjats del llum. (*Assenyala cap al sostre del saló.*)

JAUME. (*Mirant.*) Quin llum?

RUBÉN. El que no hi ha. Això sí, després vaig haver d'anar a urgències per una luxació del muscle.

JAUME. Cada vegada entenc més bé la teua ex.

RUBÉN. Tinc un pressentiment.

JAUME. Un altre?!

RUBÉN. En estos últims mesos que he passat escrivint, tancat a casa com un anacoreta, he reflexionat, i saps què he descobert? Ho saps? (*JAUME no contesta.*) Vols saber-ho?

JAUME. Si no hi ha cap altre remei.

RUBÉN. Ara estic preparat per a trobar el que desitge.

JAUME. El què?

RUBÉN. No ho sé.

JAUME. Açò em passa per preguntar.

RUBÉN. Quan ho tinga davant, ho reconeixeré, de seguida.

I pot ser que siga esta nit. No necessitaré ni dos segons.

Serà... (*Fa esclafir els dits.*) Tu creus en l'electricitat?

JAUME. Des que vaig nàixer.

RUBÉN. Sé que hi ha algú fora...

JAUME. Al balcó?

RUBÉN. Esperant-me...

JAUME. Doncs que passe o agafarà una pulmonia.

RUBÉN. I quan la veja, sé que sentiré una descàrrega elèctrica. Ho sé.

JAUME. Doncs compte, no et socarres.

RUBÉN. Te'n recordes de *Beautiful Girls*?

JAUME. De què?

RUBÉN. De *Beautiful Girls*, una pel·lícula de Natalie Portman. (*JAUME no contesta.*) Te'n recordes o no te'n recordes?

JAUME. Si no me'n recorde ni de què he pres per a des-
dejunar...

RUBÉN. Fa uns dies la tornaren a fer en la tele. Timothy Hutton, que té nòvia però que no acaba de decidir-se si és la dona de la seua vida o no ho és, torna al poble,

amb la colla de sempre, i allí coneix una joveneta.
Natalie Portman. I què passa?

JAUME. Se la tira?

RUBÉN. Sent una descàrrega.

JAUME. Qui?

RUBÉN. Hutton.

JAUME. Hutton, clar.

RUBÉN. Però hi ha un problema, ella té tretze anys.

JAUME. Segon d'ESO.

RUBÉN. Però la Portman, que és llesta fins al moll de
l'os, sap que Hutton podria ser el seu príncep blau.
I què li diu?

JAUME. Ni idea.

RUBÉN. Que l'espere.

JAUME. Que l'espere?

RUBÉN. Que l'espere cinc anys. I aleshores, l'imbècil de
Hutton, què fa?

JAUME. (*Sense tindre la més xicoteta idea.*) La mata?

RUBÉN. Se'n va! No l'espera i se'n va amb la seua núvia!

JAUME. La núvia de la Portman?!

RUBÉN. La seua!

JAUME. On tens els antidepressius?

RUBÉN. No els necessite.

JAUME. Tu no, però jo sí.

RUBÉN. No ho entens? Si sents una descàrrega elèctrica
i algú et demana que l'esperes, has de fer-ho o estaràs
arruïnant tota la teua vida.

JAUME. Ningú pot esperar que algú cresca.

RUBÉN. Depén de la descàrrega.